

Sygn. akt II KK 261/21

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **M. B. i innych**

skazanego z art. 280§1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 12 października 2022r.

wniosku obrońcy skazanych M. B. i V. P. o wyłączenie od udziału w sprawie SSN Małgorzaty Bednarek

na podstawie art. 41§1 k.p.k. w zw. z art. 42§1 i 4 k.p.k. oraz art. 6 ust 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności

postanowił:

**wyłączyć sędziego Sądu Najwyższego Małgorzatę Bednarek
od udziału w sprawie M. B. i innych prowadzonej pod sygn. akt II
KK 261/21.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 9 września 2022r. obrońca skazanych M. B. i V. P. wniósł o wyłączenie SSN Małgorzaty Bednarek od udziału w sprawie tych skazanych, zawisłej przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt II KK 261/21.

Powołując się na treść art. 40§1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 42§1 k.p.k. obrońca podniósł, że podstawę wniosku o wyłączenie stanowi fakt, że w przedmiotowym postępowaniu podniesiono zarzut kasacyjny, który ma również bezpośrednie odniesienie do aktualnie wyznaczonego sędziego referenta, co przejawia się w nominowaniu jej na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego na mocy uchwały

Krajowej Rady Sądownictwa, której skład został ukształtowany na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (tożsame okoliczności dotyczą sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie, rozpoznającego przedmiotową sprawę w postępowaniu odwoławczym). obrońca powołał się w powyższym zakresie na treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022r., sygn. akt I KZP 2/22, w której wskazano m.in., że „środek odwoławczy zawierający zarzuty dotyczące omawianego uchybienia w procedurze powołania sędziego nie może być rozpoznany przez sąd, w skład którego wchodzi osoba powołana w takiej samej procedurze”. I choć oczywistym jest, że kasacja nie jest zwyczajnym środkiem odwoławczym, to argumentacja zaprezentowana w cytowanej uchwale pozostaje aktualna także w odniesieniu do nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

W uzasadnieniu wniosku obrońca wskazał ponadto na okoliczność, że uprzednio sędzia Małgorzata Bednarek była członkiem Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, która na skutek nowelizacji ustawy o Sądzie Najwyższym została zlikwidowana, a która uprzednio została nieprawidłowo ukształtowana, czego dowodem są nie tylko orzeczenia Sądu Najwyższego (wyrok SN z dnia 5 grudnia 2019r., sygn. akt III PO 7/18), ale też Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, jak choćby wyrok z dnia 22 lipca 2021r. w sprawie nr 43447/19 - Reczkowicz przeciwko Polsce. Właściwości i charakter działania Izby, której sędzia Małgorzata Bednarek była członkiem, tym bardziej, w ocenie obrony, implikuje zasadność wyłączenia jej od rozpoznania niniejszej sprawy.

W pkt II wniosku obrońca wystąpił ponadto o wyłączenie od jego rozpoznania imiennie wskazanych sędziów Sądu Najwyższego, których droga nominacyjna była taka sama, jak sędzi Małgorzaty Bednarek.

Uprzednio, postanowieniami z dnia 17 marca 2022r. w sprawie II KO 12/22 oraz 23 czerwca 2022r. w sprawie II KO 48/22, m.in. na podstawie art. 41§1 k.p.k., z tych samych przyczyn, co opisane w przedmiotowym wniosku, zostali wyłączeni od rozpoznania sprawy II KK 261/21 sędziowie SN Antoni Bojaczyk, Marek Motuk oraz Paweł Kołodziejski.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Faktem jest, że w kasacjach, które zostały wniesione od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 listopada 2020r., sygn. akt II AKa 245/18, podniesiono m.in. zarzuty zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439§1 pkt 2 k.p.k., poprzez wydanie orzeczenia przez Sąd, w którego składzie orzekającym zasiadała osoba powołana na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, której skład został ukształtowany na mocy ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018r., poz. 3).

W sytuacji, gdy Małgorzata Bednarek została powołana na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego na wniosek tak samo ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa, jest oczywiste, że biorąc udział w rozpoznaniu przedmiotowej sprawy i decydując w przedmiocie zasadności zarzutów podniesionych w kasacjach, pośrednio wypowiadałaby się na temat własnego statusu jako sędziego Sądu Najwyższego. Z tej przyczyny, jeszcze przed wydaniem orzeczenia, strony postępowania mogłyby pozostawać w uzasadnionym przekonaniu, że zarzuty podnoszące zaistnienie uchybienia określonego w art. 439§1 pkt 2 k.p.k. nie zostaną rozpoznane bezstronnie.

Zasadnie w tym zakresie obrona nawiązała do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022r., sygn. akt I KZP 2/22, której teza 6, przywołana w części historycznej niniejszego postanowienia, daje wyraz zasadzie *nemo iudex in causa sua*.

Na marginesie należy jedynie wspomnieć, że wniosek obrońcy zawarty w pkt II okazał się na tym etapie postępowania bezprzedmiotowy wobec faktu, że żaden ze wskazanych w jego treści sędziów Sądu Najwyższego nie został obecnie wyznaczony do udziału w niniejszej sprawie.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[as]